

Slovo k povzbuzení na neděli 31. května 2026, na Slavnost **Nejsvětější Trojice** – A
Biblická čtení: Ex 34,4b-6.8-9; Dan 3; 2Kor 13,11-13; Jan 3,16-18

Milé sestry, milí bratři,

víra v Boha jako **Nejsvětější Trojici** – spolu s dějinností náboženské zkušenosti a vírou v boholidství Ježíšovo, spolu s biblí, evangelijním apelem k lásce a naději v život věčný – patří bezpochyby k tomu, co tvoří *proprium christianum*, to nejvlastnější křesťanské...

V souvislosti s Boží Trojicí se někdy říká: K přesvědčení, že **Bůh je**, lze dojít i pouhým **rozumem**, zatímco k **Boží Trojici** jen **vírou**. A to proto, že **vyznání**, že jeden Bůh **je** tři a že tři Boží osoby **jsou** jedno, **nemá** žádnou adekvátní obdobu v našem světě. Zatímco přesvědčení o **nutnosti existence jednoho Boha** vyplývá ze samotného pojmu a faktu bytí.

Jistě, uznává i tato teze, je mnoho **odrazů Trojice** ve stvoření. Trojí skupenství všeho hmotného, triadická struktura světa a časoprostoru či tři mohutnosti lidské duše. Ty nám pomáhají si Boží Trojjednost aspoň nějak **představit**, můžeme je vnímat jako její **stopy** ve světě. „**3D**“ světa je znamením, že **víra v Boží Trojici není nesmyslná**. Ale pořád jde jen o nějaké tři podoby, tři rozměry či tři schopnosti téhož. **V Bohu je Trojice** ještě něčím mnohem **víc**, jednota Božského bytí a tři osob **nemůže mít** ve světě odpovídající obdobu.

Přesto, aspoň to tak formuloval ne jeden křesťanský mystik a myslitel, vyznání **Boží Trojjednosti** je zároveň něčím, co by člověku mělo být do jisté míry i tím **nejbližším** a paradoxně **nejpochopitelnějším** z Božích tajemství.

Nejen proto, že člověk může zejména **sám v sobě** onu triadickou strukturu objevit *par excellence*, když jeho duše se svými třemi mohutnostmi – poznáním, volbou a vztahovostí – je největším obrazem Boha na zemi. Ale **především proto**, že **triadické** je to člověku snad úplně nejbližší: **láska**.

«**Bůh je láska** (*theos agapé estin*)» je nejkrásnější Boží charakteristikou. Určitá **teologická tradice**, zejména ta západní, na základě toho rozvinula úvahy, **proč** Bůh vlastně **musí** být **Trojicí**. Protože je absolutním **dobrem**, které se rozlévá, i samo v sobě, a **láskou**, která má tři podoby. V dobrém Bohu musí být láska, která dává a rozděluje se (*agapé*), láska, která se sdílí (*filia*), i láska, která dostává (*eros*, chceme-li). **Otec, Syn a Duch svatý**.

Bůh je Láskou, která **se vztahuje** ve trojici a tvoří tak *communio*. Bůh musí být láskou **sám v sobě**, trojicí Božích osob, aby pro své sebe-uskutečnění mohl **nepotřebovat svět**, aby zůstal svrchovaným Bohem. A **svět** aby byl **plodem** jeho **svobodné lásky**.

Pro **Boží jedinnost** je svět soudržný, pro **Boží dobrotu** dobrý a pro **Boží trojičnost** mnohotvárný a živý. A měl by být také **laskavý**, a to i skrze **člověka**.

Člověk, stvořený **k Božím obrazu a podobě**, by měl mít **svým svobodným jednáním** na Boží trojičnosti **podíl**. Více než triádami ve svém životě, třemi mohutnostmi duše, svou trojrozměrností, či prožitkem času jako minulosti, přítomnosti a budoucnosti **svou vztahovostí** a **láskou**. **Laskavou stopu** by měl člověk ve světě zanechat člověk...

Stopa je hezká, velmi **pochopitelná** a dnes hojně **užívaná** a **známá metafora** vlivu člověka na svět, ve kterém žije, na prostředí, do kterého byl vržen, a na lidi, kteří ho spolu s ním sdílejí. **Hovoří se** často o naší stopě **enviromentální** (mající vliv na životní prostředí), o stopě, již po sobě zanecháváme **v elektronickém světě**, na internetu, o stopě **mediální**, v tom či onom oboru anebo oblasti lidské činnosti, o stopě **v srdcích druhých lidí**, v jejich psychice, ve **vztazích**. Mluví se o stopách veškerého **našeho jednání**, všech našich myšlenek, slov a činů, o **stopách celého způsobu života**.

A že to **nejsou** vždy jen stopy **dobré**, ale často i stopy **zlé**, nejen stopy pomáhající, ale i ničící, je nám všem asi jasné. Bohužel. **Slavnost Nejsvětější Trojice** nám mimo mnoha jiného

naštěstí znovu připomíná, že **i na naši stopě záleží** a že by měla být co nejvíce **dobrá**, co nejvíce «v Kristových šlépějích». Ve šlépějích evangelia.

Ve starozákonní mudroslovné knize **Sirachovcové** čteme tento aforismus: «Někteří lidé nezanechali památku po sobě a zmizeli, jako by nežili, byli, jako by se nenarodili, a tak i jejich děti po nich. Ale naši otcové jsou proslavení muži, a na jejich spravedlnost se nezapomene». Přičemž „**žádná stopa**“ může znamenat **jak nečinnost**, nicnedělání, nevykonání dobra, které člověk vykonat měl, **tak zlé jednání**, ničení, jež člověk učinit neměl. **Zlo** se ve starozákonním archaickém chápání blíží **nicotě**, chaosu, žádné stopě, vymizení z paměti Boha i lidí. Zatímco **stopa spravedlnosti** je **požehnáním** pro potomstvo, **zůstává**, a to dokonce **navěky**.

Člověk, stvořený k obrazu a podobě Boží Trojice, je **ustrojen** a **předurčen** k tomu, aby konal **dobro**, aby **miloval**, aby **co nejvíce lásky** bylo jeho **stopou**, kterou po sobě ve světě **zanechá**. Starý Zákon to nazýval **spravedlností**, Nový už přímo volá k **lásce**, která dává, která se rozdává a prospívá lidem a světu, po vzoru Kristově. K **agapé**.

Člověk není povolán a předurčen k tomu, aby jeho stopa byla **zlá**. Zlý sobec nakonec nemůže být šťastný, ani zde, ani na věčnosti. A nemůže být šťastný ani jeho **okolí**, ani **příroda** kolem něj. Člověk je povolán **k větší stopě** než ke stopě žádné. Je povolán **ke stopě** jsoucí, aktivní a Boží: aby **miloval** a **prospíval**. Aby **prospívající láska** byla jeho **největší stopou ve světě**, do něhož je vržen, a **ve vztazích**, v nichž žije, pohybuje se a je.

Milé sestry, milí bratři, ano, je to **stále totéž poselství milovat**, mít rád Boha, lidi a svět: «Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný». Nemůže být ani jiné, nic není opakování více hodné.

Metafora stop, inspirovaná stopami Trojice ve světě, nás chce znovu **povzbudit**, abychom toto poslání vzali **za své**, abychom u každého svého činu **zatoužili**, aby zanechal v lidech kolem nás a v našem mikrosvětě **dobrou stopu**, stopu aspoň **nepatrně Boží**, stopu **laskavou**, stopu **Trojice**. Aby se i tak **víra v Trojici Boží** stávala tou **nám nejbližší** a **láska** tím **nejvlastnějším** našemu křesťanství.

Samozřejmě, přežitelnost světa stojí podstatně na lásce **Boží**. Ale co do našeho světa nějak **i na té naší**. A vnímáme-li **sebekriticky**, že v našem životě je již **dost** stop, ba **tápot špatných**, ostatně i spravedlivý sedmkrát za den hřeší, tak znovu **vězme**, že může být, slovy Petrovými, zase jen «láska, která přikryje množství hříchů».

Na vykročení cestou v Kristových šlépějích, i kdyby již co do času života měla být sebekratší, **nikdy není pozdě**, s Boží milostí... «Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství Svatého Ducha (ať je) s Vámi (s námi) se všemi» zaznělo ve čtení druhém.